

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2017. gada 13. jūlijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Patēriņa preču pārdošana un saistītās garantijas – Direktīva 1999/44/EK – 5. panta 1. punkts – Pārdevēja saistību termiņš – Noilguma termiņš – 7. panta 1. punkta otrā daļa – Lietotas preces – Pārdevēja saistību līgumisks ierobežojums

Lietā C-133/16

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *cour d'appel de Mons* (Monsas Apelācijas tiesa, Beļģija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2016. gada 22. februārī un kas Tiesā reģistrēts 2016. gada 4. martā, tiesvedībā

Christian Ferenschild

pret

JPC Motor SA.

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs J. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*], tiesneši M. Bergere [*M. Berger*] (referente), E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], E. Levits un F. Biltšens [*F. Biltgen*],

ģenerālvokāts M. Špunars [*M. Szpunar*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Ch. Ferenschild* vārdā – *P.-E. Partsch*, advokāts,

— Beļģijas valdības vārdā – *J. Van Holm* un *J.-C. Halleux*, kā arī *M. Jacobs*, pārstāvji,

— Austrijas valdības vārdā – *C. Pesendorfer*, pārstāve,

— Eiropas Komisijas vārdā – sākotnēji *G. Goddin*, kā arī *D. Roussanov*, pārstāvji, vēlāk – *G. Goddin* un *C. Valero*, pārstāves,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2017. gada 6. aprīļa tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 25. maija Direktīvas 1999/44/EK par dažiem patēriņa preču pārdošanas aspektiem un saistītajām garantijām (OV 1999, L 171, 12. lpp.) 5. panta 1. punktu un 7. panta 1. punkta otro daļu.
- 2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *Christian Ferenschild* un *JPC Motor SA*, tostarp par prasību atlīdzināt zaudējumus, kas esot nodarīti tā transportlīdzekļa neatbilstības dēļ, ko viņš ir nopircis no šīs sabiedrības.

Atbilstošie tiesību akti

Savienības tiesības

- 3 Atbilstoši Direktīvas 1999/44 preambulas 7. apsvērumam:

“tā kā precēm galvenokārt ir jāatbilst līguma specifikācijām; tā kā principu par atbilstību līgumam var uzskatīt par valstu dažādo juridisko tradīciju kopīgu principu; tā kā dažu valstu juridiskajās tradīcijās var nebūt iespējams paļauties tikai uz šo principu, lai nodrošinātu patērētāja tiesību aizsardzības obligātu līmeni; tā kā saskaņā ar šādām juridiskajām tradīcijām attiecīgo valstu papildu noteikumi jo īpaši var būt lietderīgi, lai nodrošinātu to, ka patērētāju tiesības aizsargā gadījumos, kad puses nav vienojušās par konkrētiem līguma noteikumiem, vai arī puses ir vienojušās par tādiem līguma noteikumiem, kas tieši vai netieši atceļ vai ierobežo patērētāja tiesības un kas nav patērētājam saistoši, ja viņa tiesības izriet no šīs direktīvas.”

- 4 Šīs direktīvas preambulas 16. apsvērumā ir noteikts:

“tā kā lietoto preču raksturīgo iezīmju dēļ tās parasti nav iespējams aizstāt; tā kā tādēļ attiecībā uz šīm precēm patērētāja tiesības uz nomainītu parasti nav pieejamas; tā kā attiecībā uz šādām precēm dalībvalstis var dot pusēm iespēju vienoties par saīsinātu saistību termiņu.”

- 5 Minētās direktīvas preambulas 17. apsvērumā ir paredzēts:

“tā kā ir lietderīgi ierobežot periodu, kurā pārdevējs ir atbildīgs par neatbilstību, kas konstatēta preču piegādes laikā; tā kā dalībvalstis var paredzēt arī ierobežojumu periodam, kurā patērētāji var izmantot savas tiesības, ja šāda perioda termiņš nebeidzas divos gados no piegādes laika; tā kā, ja saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem ierobežotais periods nesākas preču piegādes laikā, attiecīgās valsts tiesību aktu paredzētā ierobežotā perioda kopējais ilgums nevar būt īsāks par diviem gadiem, sākot no piegādes laika.”

- 6 Direktīvas 1999/44 preambulas 24. apsvērumā ir precizēts:

“tā kā dalībvalstīm būtu jāatļauj pieņemt vai paturēt spēkā stingrākus noteikumus jomā, uz kuru attiecas šī direktīva, lai nodrošinātu pat vēl augstāku patērētāju tiesību aizsardzības līmeni.”

- 7 Šīs direktīvas 1. panta “Piemērošanas joma un definīcijas” 1. punktā ir noteikts:

“Šīs direktīvas mērķis ir tuvināt dalībvalstu normatīvos un administratīvos aktus par dažiem patēriņa preču pārdošanas aspektiem un saistītajām garantijām, lai nodrošinātu vienādu patērētāju tiesību aizsardzības minimālo līmeni iekšējā tirgū.”

- 8 Minētās direktīvas 3. panta “Patērētāju tiesības” 1. un 2. punktā ir paredzēts:

“1. Pārdevējs ir atbildīgs patērētājam par jebkuru preču piegādes brīdī esošu neatbilstību.

2. Neatbilstības gadījumā patērētājs ir tiesīgs prasīt, lai saskaņā ar 3. punktu preces bez maksas padarītu atbilstīgas, salabojot vai nomainot tās, vai arī saskaņā ar 5. un 6. punktu ir tiesīgs saņemt attiecīgu cenas samazinājumu vai atcelt līgumu.”

- 9 Šīs pašas direktīvas 5. panta “Termini” 1. punktā ir noteikts:

“Saskaņā ar 3. pantu pārdevēju sauc pie atbildības, ja neatbilstība izpaužas divos gados no preču piegādes laika. Ja saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem uz 3. panta 2. punktā noteiktajām tiesībām attiecas ierobežojuma periods [noilguma periods], šis periods nebeidzas divu gadu laikā no preču piegādes laika.”

- 10 Direktīvas 1999/44 7. panta “Saistošais spēks” 1. punktā ir paredzēts:

“Līguma noteikumi vai nolīgumi, kas ir noslēgti ar pārdevēju pirms viņa informēšanas par neatbilstību, kuri tieši vai netieši atceļ vai ierobežo tiesības, kas izriet no šīs direktīvas, kā paredzēts valsts tiesību aktos, nav patērētājam saistoši.

Dalībvalstis var paredzēt, ka attiecībā uz lietotām precēm pārdevējs un patērētājs var vienoties par līguma noteikumiem vai noslēgt vienošanos, kam ir īsāks pārdevēja saistību termiņš, nekā noteikts 5. panta 1. punktā. Šāds termiņš nevar būt īsāks par vienu gadu.”

- 11 Atbilstoši šīs direktīvas 8. pantam “Valsts tiesību akti un minimālā aizsardzība”:

“1. Tiesības, kas izriet no šīs direktīvas, izmanto, neierobežojot citas tiesības, ko patērētājs var izmantot saskaņā ar valsts noteikumiem, kas reglamentē līgumsaistības un saistības, kas nav līgumsaistības.

2. Dalībvalstis var pieņemt vai saglabāt visstingrākos Līgumam atbilstīgus noteikumus jomā, uz ko attiecas šī direktīva, lai nodrošinātu augstāku patērētāju tiesību aizsardzības līmeni.”

Beļģijas tiesības

- 12 Beļģijas tiesībās Direktīva 1999/44 tika transponēta Civill kodeksā (*code civil*) ar 2004. gada 1. septembra *loi relative à la protection des consommateurs en cas de vente de biens de consommation* (Likums par patērētāju tiesību aizsardzību patēriņa preču pārdošanas gadījumā, 2004. gada 21. septembra *Moniteur belge*, 68384. lpp.), kas ir stājies spēkā 2005. gada 1. janvārī.

- 13 Civill kodeksa 1649 *quater* pantā ir paredzēts:

“1. Pārdevējs patērētājam atbild par jebkuru neatbilstību, kas pastāv preces piegādes brīdī un kas izpaužas divu gadu laikā no šā brīža.

[..]

Atkāpjoties no pirmajā daļā paredzētā, pārdevējs un patērētājs attiecībā uz lietotām precēm var vienoties par termiņu, kas ir īsāks par diviem gadiem, bet ne īsāks par vienu gadu.

[..]

3. Patērētāja prasības noilguma termiņš ir viens gads, sākot no dienas, kad viņš ir konstatējis neatbilstību, bet šis termiņš nevar beigties pirms 1. punktā paredzētā divu gadu termiņa beigām.

[..]”

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

- 14 2010. gada 21. septembrī Nīderlandes pilsonis, kurš dzīvo Beļģijā, *Ch. Ferenschild* no *JPC Motor* iegādājās lietotu automobili par cenu EUR 14 000.
- 15 2010. gada 22. septembrī *la direction pour l'immatriculation des véhicules* [Transportlīdzekļu reģistrācijas direkcija] (Beļģija) atteica šī transportlīdzekļa reģistrāciju, jo Šengenas informācijas sistēmā tas bija norādīts kā zagsts. Tādējādi tika konstatēta minētā transportlīdzekļa neatbilstība.
- 16 2010. gada 7. oktobrī apdrošinātājs, ar kuru *Ch. Ferenschild* bija parakstījis juridisko izdevumu apdrošināšanas līgumu, par šo neatbilstību paziņoja *JPC Motor*. Šis apdrošinātājs norādīja uz pārdevēja atbildību, jo attiecīgajam transportlīdzeklim piemētot slēpts funkcionāls trūkums, un pieprasīja pārdevējam pieņemt atpakaļ transportlīdzekli, kā arī atmaksāt pirkuma cenu, ņemot vērā iespējamus papildu izdevumus vai zaudējumus, kas ir radušies laikā starp pirkuma datumu un paredzamo pirkuma atcelšanas datumu.
- 17 Pēc *JPC Motor* veiktajiem pasākumiem izrādījās, ka patiesībā bija nozagti transportlīdzekļa dokumenti, nevis pats transportlīdzeklis, lai “legalizētu” līdzīgu nelegālas izcelsmes automobili Itālijā. Tā 2011. gada 7. janvārī kļuva iespējams reģistrēt *la direction pour l'immatriculation des véhicules Ch. Ferenschild* iegādāto transportlīdzekli.
- 18 2011. gada 21. oktobrī *Ch. Ferenschild* pārstāvis pieprasīja *JPC Motor* atlīdzināt sava klienta zaudējumus, kas viņam radušies attiecīgā transportlīdzekļa neatbilstības dēļ.
- 19 Tā kā *JPC Motor* apstrīdēja prasību izmaksāt atlīdzību tās novēlotā rakstura dēļ, 2012. gada 12. martā *Ch. Ferenschild* cēla prasību *tribunal de commerce de Mons* (Monsas Komerclietu tiesa, Beļģija), lai panāktu to zaudējumu atlīdzību, kas viņam radušies attiecīgā transportlīdzekļa neatbilstības dēļ. Viņš lūdza atlīdzināt izdevumus par aizstājoša transportlīdzekļa nomu un administratīvās izmaksas, kā arī cenas samazinājumu iegādātā transportlīdzekļa zemākas vērtības dēļ, pieskaitot kompensācijas procentus un tiesas noteiktos procentus kopš 2010. gada 7. oktobra.
- 20 Ar 2014. gada 9. janvāra spriedumu *tribunal de commerce de Mons* (Monsas Komerclietu tiesa) noraidīja *Ch. Ferenschild* prasību.
- 21 2014. gada 3. aprīlī *Ch. Ferenschild* par šo spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību *cour d'appel de Mons* (Monsas Apelācijas tiesa, Beļģija).
- 22 2015. gada 8. jūnijā *cour d'appel de Mons* (Monsas Apelācijas tiesa) nosprieda, ka pārdotais transportlīdzeklis nebija atbilstīgs *code civil* 1649 *bis* un nākamo pantu izpratnē, bet šis trūkums, šķiet, ir atrisināts līdz ar šā transportlīdzekļa reģistrāciju. Tomēr pēc tiesas iniciatīvas tika noteikta debašu atsākšana, lai puses varētu izteikt savus prasījumus, tostarp par prasības noilgumu.
- 23 Runājot par attiecīgās prasības pamatlietā noilgumu, iesniedzējtiesa norāda, pirmkārt, ka ir jānošķir “garantijas termiņš” no “prasības celšanas noilguma”.

- 24 Šajā ziņā tā precizē, pirmkārt, ka Civill kodeksa 1649 *quater* panta 1. punktā paredzētais garantijas termiņš ir divi gadi no preces piegādes brīža. Piemērojot minētās tiesību normas trešo daļu, šis termiņš, savstarpēji vienojoties pirkuma – pārdevuma līguma slēdzējām pusēm, var tikt samazināts līdz, mazākais, vienam gadam attiecībā uz lietotām precēm. Šajā lietā attiecīgās līgumslēdzējas puses pamatlietā esot izmantojušas šo garantijas termiņa samazināšanas līdz vienam gadam iespēju.
- 25 Otrkārt, Civill kodeksa 1649 *quater* panta 3. punktā paredzētais noilguma termiņš ir viens gads no dienas, kad patērētājs ir konstatējis neatbilstību, bet šis termiņš nevar beigties pirms šā panta 1. punktā paredzētā divu gadu termiņa beigām.
- 26 Iesniedzējtiesa konstatē, otrkārt, ka šajā lietā prasība tiesā tika celta 2012. gada 12. martā, proti, vairāk nekā gadu pēc tostarp attiecīgā transportlīdzekļa piegādes 2010. gada 21. septembrī un šī transportlīdzekļa neatbilstības konstatēšanas 2010. gada 22. septembrī.
- 27 Šajā kontekstā rodies jautājums par Civill kodeksa 1649 *quater* panta 3. punkta, kurš attiecas uz noilguma termiņu tādā situācijā kā pamatlietā aplūkotā, kurā, savstarpēji vienojoties, garantijas termiņš tika samazināts līdz vienam gadam, interpretāciju. Precīzāk, šī tiesa jautā, vai šādā situācijā šajā tiesību normā minētais viena gada noilguma termiņš ir jāpagarina līdz šā panta 1. punktā paredzētajam divu gadu garantijas termiņam.
- 28 Šajā ziņā *JPC Motor* tostarp apgalvo, ka, ņemot vērā Civill kodeksa 1649 *quater* panta 3. punkta *ratio legis* izvairīties no tā, ka prasītāja prasībai iestājas noilgums pirms garantijas termiņa beigām, noilguma termiņa pagarināšana līdz divu gadu termiņa beigām nav pamatota, ja garantijas termiņš ir likumīgi saīsināts līdz vienam gadam. Šādā situācijā šī tiesību norma būtu jāinterpretē tādējādi, ka noilguma termiņš patērētāja iespējamai prasības celšanai tiesā var beigties pirms divu gadu termiņa beigām no lietotas preces piegādes brīža.
- 29 Savukārt *Ch. Ferenschild* it īpaši apgalvo, ka Direktīvā 1999/44, it īpaši tās 5. panta 1. punktā, kā arī 7. panta 1. punkta otrajā daļā, dalībvalstīm nav ļauts paredzēt patērētāju saistībā ar lietotu preču pārdošanu celto prasību noilguma termiņu, kas būtu mazāks par diviem gadiem no šīs preces piegādes brīža.
- 30 Iesniedzējtiesa uzskata, ka, tā kā Civill kodeksa 1649 *quater* panta 3. punkts varētu tikt interpretēts tādējādi, ka patērētāja prasības celšanas noilguma termiņš beidzas, pirms ir beidzies divu gadu termiņš no lietotās preces piegādes laika, rodas jautājums par Beļģijas tiesību normu saderīgumu ar Direktīvu 1999/44, konkrētāk, ar tās 5. panta 1. punktu, kā arī 7. panta 1. punkta otro daļu.
- 31 Šādos apstākļos *cour d'appel de Mons* (Monsas Apelācijas tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai [Direktīvas 1999/44] [5. panta 1. punkts] un [7. panta 1. punkta otrā daļa] ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā valsts tiesību norma, kas tiek interpretēta tādējādi, ka tā pieļauj, ka lietotām precēm patērētāja prasības celšanas noilguma termiņš beidzas pirms divu gadu termiņa beigām no neatbilstīgās preces piegādes brīža, ja pārdevējs un patērētājs ir vienojušies par garantijas termiņu, kas ir īsāks par diviem gadiem?”

Par prejudiciālo jautājumu

- 32 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 1999/44 5. panta 1. punkts un 7. panta 1. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā dalībvalsts tiesību norma, kurā ir atļauts noilguma termiņš patērētāju celtajām prasībām, kurš ir mazāks par diviem gadiem no preces

piegādes brīža, ja minētā dalībvalsts ir izmantojusi otrajā no šīs direktīvas tiesību normām paredzēto iespēju un ja pārdevējs un patērētājs attiecībā uz konkrēto lietoto precī ir vienojušies par pārdevēja saistību termiņu, kas ir mazāks par diviem gadiem, proti, viens gads.

- 33 Lai iesniedzējtiesai sniegtu lietderīgu atbildi, pirmām kārtām ir jāatgādina, ka Direktīvas 1999/44 5. panta "Termini" 1. punktā ir paredzēts, ka ir jānošķir divu veidu termiņi, kam ir katram savs atšķirīgs mērķis.
- 34 Runa ir, pirmkārt, par šīs direktīvas 5. panta 1. punkta pirmajā teikumā minēto termiņu, proti, pārdevēja saistību termiņu, kas ir saistīts ar laikposmu, kurā saistībā ar attiecīgās preces neatbilstības izpaušanos atbilstoši minētās direktīvas 3. pantam pie atbildības tiek saukts pārdevējs, un tādējādi rodas tiesības, kas pēdējā minētajā pantā ir paredzētas patērētājam. Šis pārdevēja saistību termiņš principā ir divi gadi no preces piegādes brīža.
- 35 Otrkārt, termiņš, uz ko attiecas minētās direktīvas 5. panta 1. punkta otrais teikums, ir noilguma termiņš, kas atbilst laikposmam, kurā patērētājs attiecībā pret pārdevēju faktiski var īstenot tiesības, kas radušās pārdevēja saistību termiņā.
- 36 Otrām kārtām, kā secinājumu 52. punktā ir konstatējis ģenerāladvokāts, lai gan Direktīvas 1999/44 5. panta 1. punktā ir paredzēts, ka principā ir jānosaka tāds pārdevēja saistību periods, kas ir vismaz divi gadi no preces piegādes brīža, tajā valsts likumdevēju ziņā ir atstāta lēmuma par noilguma termiņa ieviešanu patērētāju prasību celšanai pieņemšana.
- 37 Tomēr no šīs direktīvas 5. panta 1. punkta otrā teikuma, lasot to kopā ar tās preambulas 17. apsvērumu, izriet, ka, ja noilguma termiņš ir ieviests valsts tiesībās, tas nevar beigties divu gadu laikā no attiecīgās preces piegādes brīža, pat ja, piemērojot šīs valsts tiesības, minētais termiņš nesākas ar minētās preces piegādes datumu.
- 38 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka, lai nodrošinātu vienādu patērētāju tiesību aizsardzības minimālo līmeni iekšējā tirgū, tostarp atbilstoši Direktīvas 1999/44 1. panta 1. punktam, saskaņā ar šīs direktīvas 5. panta 1. punktu tajā ir ieviesti divi atšķirīgi termiņi, proti, pārdevēja saistību termiņš un noilguma termiņš. Katram no šiem termiņiem principā ir obligāts minimāls divu gadu ilgums no attiecīgās preces piegādes brīža.
- 39 Šī principa minimālā ilguma saistošais raksturs ir apstiprināts šīs direktīvas 7. panta 1. punkta pirmajā daļā, lasot to kopā ar tās preambulas 7. apsvērumu, ciktāl, piemērojot šo tiesību normu, līgumslēdzējas puses principā no tā nevar atkāpties, savstarpēji vienojoties, un dalībvalstīm ir jānodrošina tā ievērošana (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 4. jūnijs, *Faber*, C-497/13, EU:C:2015:357, 55. punkts).
- 40 Trešām kārtām, kā secinājumu 53. punktā ir norādījis ģenerāladvokāts, par to, ka starp pārdevēja saistību periodu un iespējamo noilguma termiņu nav saiknes, liecina jau pats Direktīvas 1999/44 5. panta 1. punkta saturs. Proti, šīs direktīvas 5. panta 1. punkta otrajā teikumā nav atsaucies uz šī punkta pirmo teikumu. Tādējādi – atšķirībā no tā, ko savos rakstveida apsvērumos it īpaši apgalvo Beļģijas valdība, – saskaņā ar minēto tiesību normu iespējamā noilguma termiņa ilgums nav atkarīgs no pārdevēja saistību termiņa ilguma.
- 41 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jākonstatē, ka, pirmkārt, minimālais divu gadu noilguma termiņš no preces piegādes brīža ir būtisks patērētāju tiesību aizsardzības, kas nodrošināta Direktīvā 1999/44, faktors un ka, otrkārt, šī termiņa ilgums nav atkarīgs no pārdevēja saistību termiņa ilguma.
- 42 Ceturtām kārtām ir jāuzskata, ka ar minētās direktīvas 7. panta 1. punkta otro daļu, saskaņā ar kuru dalībvalstis var paredzēt, ka attiecībā uz lietotām precēm pārdevējs un patērētājs var vieneties par īsāku pārdevēja saistību termiņu, nekā noteikts šīs pašas direktīvas 5. panta 1. punktā, kas nevar būt īsāks par vienu gadu, nav pamatota atšķirīga interpretācija.

- 43 Šajā ziņā ir jānorāda, pirmkārt, ka Direktīvas 1999/44 7. panta 1. punkta otrā daļa attiecas nevis uz noilguma termiņu, bet tikai uz pārdevēja saistību termiņu, kas ir minēts šīs direktīvas 5. panta 1. punkta pirmajā teikumā. Proti, minētās direktīvas dažādajās valodu redakcijās, tostarp spāņu, angļu, franču un itāļu redakcijā, tās 7. panta 1. punkta otrajā daļā ir atsauce uz “pārdevēja saistībām”.
- 44 Turklāt vācu valodas redakcijā Direktīvas 1999/44 7. panta 1. punkta otrās daļas formulējums ir vēl tiešāk izteikts šajā ziņā. Proti, lai arī šajā tiesību normā, tās pirmajā teikumā, ir paredzēta iespēja lietotām precēm saīsināt periodu, kurā pārdevējam ir saistības atbilstoši šīs direktīvas 5. panta 1. punktam (“der Verkäufer weniger lange haftet als in Artikel 5 Absatz 1 vorgesehen”), tā otrajā teikumā ir tieši norādīts, ka šī iespēja attiecas uz pārdevēja saistību termiņu (“diese kürzere Haftungsdauer”).
- 45 Turklāt minētās direktīvas preambulas 16. apsvērums, ciktāl tajā ir minēts, ka lietotām precēm dalībvalstis var ļaut līgumslēdzējām pusēm vienoties par īsāku “saistību termiņu”, apstiprina šādu interpretāciju.
- 46 Otrkārt, ir jāatgādina, kā jau ir precizēts šā sprieduma 39. punktā, – ka pārdevēja divu gadu no preces piegādes brīža saistību periods, kurš ir minēts Direktīvas 1999/44 5. panta 1. punkta pirmajā teikumā, ir obligāts termiņš, no kura līgumslēdzējas puses principā nevar atkāpties. Tādējādi, kā secinājumu 74. un 75. punktā ir norādījis ģenerālvokāts, šīs direktīvas 7. panta 1. punkta otrā daļa, kurā dalībvalstīm ir ļauts paredzēt, ka lietotu preču gadījumā līgumslēdzējas puses var vienoties par īsāku pārdevēja saistību periodu, kurš nevar būt īsāks par vienu gadu, ir izņēmuma noteikums, kurš ir jāinterpretē šauri (pēc analogijas skat. spriedumu, 2012. gada 1. marts, *González Alonso*, C-166/11, EU:C:2012:119, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 47 Tādējādi dalībvalstu iespēja paredzēt, ka lietotu preču gadījumā līgumslēdzējas puses var vienoties par pārdevēja saistību perioda samazināšanu līdz gadam no preces piegādes brīža, neļauj dalībvalstīm paredzēt arī to, ka līgumslēdzējas puses var samazināt noilguma termiņu, kurš minēts šīs direktīvas 5. panta 1. punkta otrajā teikumā.
- 48 Visbeidzot, ir jāatgādina, ka dalībvalstīm ir jāievēro minimālais aizsardzības līmenis, kurš ir paredzēts Direktīvā 1999/44. Tādējādi, lai arī saskaņā ar šīs direktīvas 8. panta 2. punktu, lasot to kopā ar tās preambulas 24. apsvērumu, tās šīs direktīvas reglamentētajā jomā var pieņemt vai saglabāt stingrākus noteikumus, lai nodrošinātu pat vēl augstāku patērētāju tiesību aizsardzības līmeni, tās turpretī nedrīkst ietekmēt Savienības likumdevēja paredzētās garantijas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 17. aprīlis, *Quelle*, C-404/06, EU:C:2008:231, 36. punkts).
- 49 Tāds valsts noteikums kā pamatlietā aplūkotais, saskaņā ar kuru tas, ka pārdevēja saistību termiņš tiek samazināts līdz gadam, nozīmē, ka tiek saīsināts noilguma termiņš, kas pienākas patērētājam, radītu zemāku patērētāja tiesību aizsardzības līmeni un ietekmētu garantijas, kas tam pienākas atbilstoši Direktīvai 1999/44. Proti, kā secinājumu 93. punktā ir norādījis ģenerālvokāts, patērētājam tad pilnībā tiktu liegti tiesību aizsardzības līdzekļi, vēl pirms beidzas divu gadu laikposms no preces piegādes dienas, kas ir termiņš, kurš viņam tomēr ir garantēts atbilstoši šīs direktīvas 5. panta 1. punkta otrajam teikumam.
- 50 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 1999/44 5. panta 1. punkts un 7. panta 1. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā dalībvalsts tiesību norma, kurā ir atļauts noilguma termiņš patērētāju celtajām prasībām, kurš ir mazāks par diviem gadiem no preces piegādes brīža, ja minētā dalībvalsts ir izmantojusi otrajā no šīs direktīvas tiesību normām paredzēto iespēju un ja pārdevējs un patērētājs attiecībā uz konkrēto lietoto preci ir vienojušies par pārdevēja saistību termiņu, kas ir mazāks par diviem gadiem, proti, viens gads.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 51 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 25. maija Direktīvas 1999/44/EK par dažiem patēriņa preču pārdošanas aspektiem un saistītajām garantijām 5. panta 1. punkts un 7. panta 1. punkta otrā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā dalībvalsts tiesību norma, kurā ir atļauts noilguma termiņš patērētāju celtajām prasībām, kurš ir mazāks par diviem gadiem no preces piegādes brīža, ja minētā dalībvalsts ir izmantojusi otrajā no šīs direktīvas tiesību normām paredzēto iespēju un ja pārdevējs un patērētājs attiecībā uz konkrēto lietoto preci ir vienojušies par pārdevēja saistību termiņu, kas ir mazāks par diviem gadiem, proti, viens gads.

[Paraksti]